Ч. 73 Пятниця 2 (14) цьвітня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма принимають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш за окреме жадане і за зложенєм оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі".

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Неправдива чутка. — Намістник Долїшноі Австриі о справі іменованя бурмістра міста Відня. — Др. Штайнбах о загальнім роззброєню. — „Нов. Время" о тім самім предметі. — Вісти з Болгариі. — З далекого Всходу. — З війни на Филипинах).

Віденьска ґазета N. W. Tagblatt подала оногди телеґраму зі Львова, мовби тут розійшла ся чутка, що Маршалок краєвий ґр. Бадені подав ся до димісиі. Однакож після найавтентичнїйших вістий треба сконстатувати, що чутка ся єсть зовсім безосновна.

Важну для Відня і характеристичну для теперішних відносин справу мав порушити намістник Долїшноі Австриі в соймі. Після Landtags-Cor. мав він сказати в комісиі для реформи виборчоі в справі евентуального іменованя бурмістра: Я бажав би, щоби комісиа рішила в сій справі і сказала, чи номінацию бурмістра міста Відня треба предкладати соймови. Намістник вказав при сій нагоді на то, що в кількох державах заведено іменоване бурмістрів без нарушеня через то в який небудь спосіб автономіі. Намістник покликав ся відтак на то, що Відень під взглядом числа населеня і оплачуваних податків стоіть на рівні з неодним з країв коронних. Наконець висказав намістник гадку, що бурмістр не повинен бодай проводити нарадам в раді громадскій. — Мимо волі сей погляд намістника ґр. Кільмансеґґа нагадує теперішне становище віденьского бурмістра дра Люеґера.

Бувший міністер, а тепер другий президент найвисшого трибуналу др. Штайнбах, мав на зборах віденьского товариства правничого бесіду, в котрій говорив о теперішнім руху мировім. Бесідник доказував, що загальне роззброєне і вічний мир не дадуть ся осягнути відразу, хоч би парляменти всїх народів цїлу ту горячо підпирали. Буде то аж послїдний результат історичного розвою, котрий не прискорять постанови хоч би й наймогутнїйших правительств. На разї практичні результати можуть осягнути лиш мирові суди. Мабуть прийде колись до того, що в тій цїли утворять ся союзи держав, через що мріі приятелїв мира бодай по части здійстнять ся.

На той сам темат заговорила також і росийска ґазета „Новое Время". Згадана ґазета доказує, що на мировій конференциі в Празї зовсім не буде розходити ся о роззброєне, лиш о вишукане способів, якими бодай на якийсь час можнаби спинити збільшуване видатків на войско і фльоту. Притім мае ся на оці межинародне положене, при котрім ненарушимість кождого краю зависїла би лиш від єго воєнних сил але також і від взаімних хочби й неформальних угод. Заведене мирового суду, котрому би піддавали ся всї держави, позістане лиш красною мріею західно-европейских приклонників конференцийного проекту. Росийскі репрезентанти виступлять з далеко скромнїйшими жаданями. Конференция мабуть не так борзо скінчить своі нарадї. Европа буде пильно слїдити за еі роботами, притім число песимістів буде більшати, а оптимістів зменшати ся.

Болгарска аґенция дипльоматична заперечує рішучо вісти подавані в деяких ґазетах, мовби то посол турецкий в Білградї Фешхі-бей одержав приказ уникати всяких зносин з дипльоматичним аґентом болгарским. Противно Фешхі-бей покликаний до Константинополя, дістав нагану за то, що не знав о повнім управильненю справи відносин дипльоматичних функционарів болгарских з турецкими. Та сама аґентия заперечує також, мов би межи Грециею а Болгариею настали напружені відносини з причини потягненя грецких підданих до службы войсковоі в Болгариі. Правительство болгарске нїколи того не робило; — Болгарский аґент дипльоматичний в Атинах, Дмитрів, іменований управителем дипльоматичноі аґентиі в Константинополи.

До „Times" доносять під датою з 10 с. м. з Пекіну, що правительство в Гонґ-Конґ повідомило хіньскі уряди для морского мита, що всї комори митові в розширеній области Каулюнґ мають з днем 17 с. м. застановити свою службу. Хіньске правительство уважає се розпоряджене за самоволю і зажадало речинця шести місяців, щоби справу залагодити.

Бюро Райтера доносить: Німецке войско не заняло міста І-чоу фу, лиш підійшло близько міста, збурило три села, положені недалеко міста, звідки люди нападали на Німців, а відтак пустились назад до своїх кватир, однакож запали місцевість І-чау. Загально припускають, що рух революцийний в Шантунґу борзо скінчить ся, а коли би дотеперішні зарядженя войскові мали який успіх, то Німцї не будуть робити дальших кроків. Єсть загальний погляд, що німецке войско готове зробити конець тій безправности яка тепер настала.

Ґенерал Отіс доносить під датою з дня 11 с. м., що минувшоі ночи напав сильний від-

Дві раси.

(З норвежского — Якова Гільдіча).

(Конець).

Лїта минули і показало ся, що Антін Гавґеруд хотів конкурувати і на инших полях. З огляду на повіз, на устроєне склепу, в датках на добродійні цїли, всюди ішов Гавґеруд за консулем і старав ся єго перевисшити.

Консуль Бех мав за містом над морским заливом малу лїтну віллю. Єі вибудував ще дїд консуля, а єго отець полишив еі Бехови. Вілля була положена на березї над водою в хорошім місци, окружена березовим ліском і великим огородом; коло неі стояла будка купелева, домок де бавили ся дїти, теплярня і мешкане довоpця. Але найкрасший з усього був огород.

Вчасною весною почато нагле на противнім березї заливу рівнати землю і копати рови під фундаменти. Антін Гавґеруд купив там кусень землї і будував віллю.

Тепер знов прийшов до него лист від консуля Беха. В листї питав консуль пана Гавґеруда, чи не купив би собі єго віллю, бо в такім случаю він би еі радо відступив. Краса заливу лиш стратить на тім, коли там зачнуть так густо забудовувати ся, а крім того мусить він сказати, що коли судити річ не з становища чисто особистого, але трохи розважнїйше, то треба признати, що торговля селяньскими продуктами і кольоніяльними товарами при теперішних обставинах в іх місточку вже не приносить так богато, аби они оба могли мати віллї над морем. Тому він уважає своім обовязком уступити; єго дочки і так вже дорослі, а лиш для них він держав ту віллю. Але Гавґеруд має малі дїти і потребує віллї більше, то чи не булоби розумнїйше, як би він відкупив віллю Беха? Колиб тепер було ще так, як перед 8-ма роками — писав дальше — то річ була би виглядала цїлком инакше. „Але тепер і кораблї не поплачує, а ви самі найлїпше знаєте, що несе вам ваш склеп. В таких обставинах здає ся менї, що то цїлком безхосенна річ, аби ми робили собі конкуренцию і в приватнім житю, та видавали гроші на прості примхи".

І на той лист не було відповіди і вілля Гавґеруда розперла ся широко і високо над заливом з великою скляною кулею перед ґанком, посеред огороду, що виглядав як каменистий пустар.

* * *

Два роки пізнїйше, саме коло різдва, викликала немале вражіня вість, що фірма Антін Гавґеруд збанкрутовала. Перед тим не було нїяких ознак того, фірма всьо платила до кінця, рух в торговли був цїлком правильний. Нагле, несподівано замкнено склеп і установлено завідателя конкурсовоі маси.

Слїдуючого вечера одержав Гавґеруд знов лист від консуля Беха. В листї писав консуль, що рад би з ним поговорити, наколи схоче назначити єму годину — впрочім він буде нинї вечером в своій конторі.

Сим разом прийшла відповідь. Малий білет немов ріс в тремтячих руках Гавґеруда; з того могло ще зробити ся щось незвичайного. Не можна було знати, що гадає такий дивний чоловік, як консуль Бех. Можлива річ, що та мала карточка принесе єму ратунок.

Кілька хвиль пізнїйше був вже Антін Гавґеруд в конторі Беха. Консуль сидів при своім бюрку; єго камізолька була запята, чоло спочене, так що сиве волосе прилипло до висків, а в цїлій конторі, як і в цїлім домі було незвичайно тихо. На столику коло консуля лежали всї купецкі книги.

Він підняв ся, обтер очіцї, підійшов до Гавґеруда з блїдим, поважним лицем і подав єму вогку і зимну та дрожачу руку.

— Добрий вечер! Дуже менї вас жаль!

Він підвів єго до крісла.

— Будете мати сумне різдво, пане Гавґеруд? — і при тих словах сумно усьміхнув ся. — Дивно, о скілько собі пригадую, то се перший раз, що ми з собою говоримо. На моі листи ви й так нїколи не відповідали.

діл повстанців з заду на корпус ґенерала Мек Артура і хотів збурити зелізницю, котра сполучає сей корпус з прочим войском. Тимчасом напав на повстанців ґен. Вітон і відцер їх з тяжкими стратами. Вітон стратив притім 3 погибших і 20 ранених.

Новинки.

Львів дня 13-го цьвітня 1899.

— **Іменованя.** П. Міністер судівництва іменував судовими ад'юнктами авскультантів: Фел. Йошта для Заліщик, дра От. Сандера для Мостиск, Стан. Арламовского для Буська, Дм. Островского для Зборова, Генр. Вольского для Жидачева, Мик. Третяка для Печеніжина, Войт. Творовского для Снятина, Ів. Залеского для Залозець, Казим. Богосевича для Рожнітова, Авг. Безуха для Порохника, Теод. Рожанковского для Ходорова, Теод. Бачиньского для Городенки, Як. Бая для Грималова, Мар. Островского для Солотвини, Володисл. Ольховского для Борині.

— **Нові округи санітарні** отворено в сім році у всхідній Галичині: в Рожнові, снятиньского повіта, в Горожанні великій, рудчаньского повіта, в Козлові, бережаньского повіта, в Сіняві, ярославского повіта, в Устю зеленім, бучацкого повіта, в Варяжи, сокальского повіта, в Риманові, сяніцкого повіта і в Пістини, косівского повіта.

— **Іспити для учительок** ручних робіт жіночих розпічнуть ся в ц. к. мужескій семинарії учительскій в Станиславові дня 17-го мая с. р. о 8-ій годині рано. Поданя заосмотрені приписаними документами, з поданем точної адреси і послідної почти кандидатки, треба вносити до дирекциї учительскої семинариї в Станиславові найпізнїйше до кінця цьвітня с. р.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів** подає до відомости: Відповідно до рескрипту ц. к. Міністерства торговлї з 3 лютого с. р. ч. 61635/898 поручає ся надавцям пакетів почтових (фрахтів), щоби відпис вишної написи (адреси) пакетів зволили вкладати до внутра тихже. Лучає ся іменно, що напись зітре ся, недасть ся перечитати, або відпаде, а тогди доручене посилки стає ся або цілком неможливе, або відволікає ся.

— **Преосьв. епископ Андрей Шептицкий** занедужав на запалене легких і лежить в Кракові у оо. Єзуїтів, де задержав ся в повороті з Горициї.

— **Курс для писарів громадских**, який має бути уряджений на основі ухвали сегорічного сойму, розпічне ся дня 15-ого мая с. р. Подання о принятє на той курс мають вносити ся на руки повітових виділів до кінця цьвітня, де також будуть подані петентам близші інформациї. До подання треба долучити: 1) Сьвідоцтво скінченої школи народної; 2) опис житя: чим доси кандидат займав ся, як довго, з наведенєм місцевости, в котрій перебував; 3) сьвідоцтво моральности, виставлене громадою, в котрій перебуває, а потверджене парохом і ц. к. старостою. На курс може бути принятих лише 40 кандидатів, бо за той час годі більше кандидатів приготовити. Коли ж би зголосило ся більше число кандидатів, то може бути уряджений другий курс в сім році. Курс буде тревати 4 місяці. Ціла ухвала сойму в справі тих курсів подана в „Пар. Часописи", в ч. 46, з дня 12 марта с. р.

— **Осторога.** Ґазета урядова подає числа тих цінних паперів, які забрав др. Фридрих Краттер з депозиту львівского суду і здефраудував, а котрі гласять на 41.300 зр. Рівночасно подає та ґазета, що для зловленя збігця віднесено ся до портових властий і до консулятів заграничних. Краттер родом з Тернополя, має 37 літ, середного росту, русявий, з рудавою бородою, носив цвікер, постави наперед похиленої і має незвичайно кінчасту голову. Забрані папери складали ся: з 4% листів заставних Банку гіпотечного, сер. А. на 200 корон кождий, ч. 351, 1789 і 3356; сер. Ц. на 2000 корон кождий, ч. 625. 775, 885. 1570, 1714, 1723, 1799, 1888, 1889, 1896, 1897, 2192, 2203, 2904, 2913; сер. Д. на 10.000 корон кождий, ч. 439, 486 і 487, вкінци сер. Е. на 20.000 рон ч. 211.

— **Господарске віче в Самборі** устроює тамошна філїя „Просьвіти" в Народнім готелю дня 24 цьвітня о 12-ій годині в полудне і просить о численну участь. — *Від Виділу філії „Просьвіти"*.

— **Еміґрацийний рух** у всхідній Галичині прибирає незвичайні розміри. Перед кількома днями переїхало через Станиславів 120 родин до Канади. Всї походили з Топорівців коло Залуча. Були то самі заможнїйші господарі, котрі везли з собою по кількасот зр. — Онегди переїхало поїздом з Копичинець на Тернопіль 400 душ з сіл: Іванівки, Ілавча і Волиці, теребовельского повіта. Дня 10-ого с. м. переїхала через Станиславів чисельна партия еміґрантів з Жучки на Буковинї до Канади.

— **З руского театру в Чорткові.** Репертуар штук: в четвер, 13-ого цьвітня: „Баби", комедия в 4 діях Ж. Ошибильского; в суботу, 15-ого: „Пташник з Тироля", оперета в 3 діях; в неділю, 16-ого: „Шельменко денщик", комедия в 5 діях; віторок, 18-ого: „Бідне дівча", оперета в 5 діях; в четвер, 20-ого: „Вихованець", народний образ зі співами в 3 діях і „Прольоґ" о В. Матюка; в суботу, 22-ого: „Малка Шварценкопф", в 5 діях, В. Запольскої; в неділю, 23-ого: „Нещасне кохане" народний образ зі співами, в 5 діях.

— **Постріленє.** Вчера по полудни ішов лїсом на Погулянці (коло Львова), належачим до вірменьских Бенедиктинок, муляр Жигм. Старжевский і видів, як лїсний стражник хотів арештувати якусь жінку, що збирала сухе галузє. Старжевский уймив ся за арештованою і з того почали ся оба сперечати. Суперечка закінчила ся тим, що лїсний вистрілив до Старжевского і ранив его легко в голову пташачим шротом. Раненим заняла ся львівска стация ратункова.

— **Великої крадежи** допустив ся робітник тернопільского млина парового. В спілцї з жидівками, котрим мав віддавати до направи мішки — видавав нові, сховані в старих міхах, в кождім по 25 штук. До року в той спосіб мав викрасти кількадесять тисячів міхів, котрих вартість оцінюють на кільканайцять тисячів зр. Робітник утік, а полїция арештувала поки-що его спільнички.

— **Самоубийство.** В середу о годині $2^1/_2$ по полудни розрізав собі черево в купелевім заведеню „Дияни" у Львові Фр. Малиновский, зелізничий урядник і муж звістної співачки. Самоубийник полишив листи до кількох осіб. Здаєть ся, що причиною самоубийства була божевільність.

— **З нараженєм житя** урятував в Тернополи урядник зелізничий Шмідт незнану жидівку від смерти. Як-раз над'їздив поїзд, коли неосторожна женщина переходила півперек шин. П. Шмідт стягнув єї силою вже майже з під самої машини, при чім і сам міг легко дістати ся під колеса льокомотиви.

— **Тиф пятнистий** прокидує ся в ріжних сторонах всхідної Галичини, і майже нема дня, щоби не надходили вісти про сего злощасного гостя. Сими днями пятнистий тиф появив ся в Глинянах і в сусідних Замістю і Женові; з Перемишлян виїздив туди лїкар повітовий. Рівночасно звіщають із Станиславова, що там лучив ся один випадок пятнистого тифу, та що прибув туда зараз зі Львова протомедик др. Мерунович.

— **Надлюдска жертва 16-лїтного хлопця.** Недавно в одній фабрицї солоду в Штутґартї впала 15-лїтна дївчина до кітла, повного кипячого солоду. Нещасна так сильно попарила ся, що лїкарям тілько з трудом удало ся єї вирятувати від смерти. Вкінци показало ся, що шкіра в кількох місцях голови нещасної дївчини була цілком спечена і зайшла потреба заступити єї шкірою, знятою з иншого чоловіка. Вимагало се надлюдского пожертвованя, щоби дати ся живцем скальпувати. Довший час ніхто до такої жертви не зголошував ся, аж вкінци, на загальне диво, найшов ся чоловік, що рішив ся піддатись такій операциї. Був то Кароль Фронмілер, старший о рік брат недужої. Операцию довершено і завдяки надлюдскій жертві 16-лїтного брата житє дївчини урятовано.

— **Ґазету для арештантів** почало видавати в кількох мовах угорске міністерство судівництва. Виходить она кождого тиждня і розсилає ся директорам вязниць, а они уділяють єї вязням, ко-

---

Гавґеруд мовчав. Єму видало ся, немов би той слабонький промінь сьвітла, який лише що заблис єму, нагле погас.

— Ви ніколи менї не відповіли, пане Гавґеруд — повторив консуль помовчавши хвильку. — І ви повинні були то зробити; тимчасом робили ви всьо так, немов би робили всьо в злім намірі!

Гавґеруд зітхнув.

Консуль запалив свою довгу люльку, обтер чоло і довго дивив ся на Гавґеруда, випускаючи густі клуби диму, немов би вже довго не курив.

— Ви повинні були порозуміти ся зі мною, пане Гавґеруд. Я цілком не був неприступний — і справді менї здаєть ся, то ви одинокий чоловік в цілім місті, з котрим не міг я на улици поговорити доброго слова. — Щож ви гадаєте робити на будуще?

То питанє і лагідний зажурений голос, яким консуль промавляв, нагнали Гавґерудови всю кров до голови. Він знов побачив вихід, єму знов усьміхала ся надія ратунку! Поглянув весело на консуля і сказав:

— Колиб ви мене могли потребувати, пане консуле; то я....

Нараз замовк, бо старий консуль сидів на своїм місци непорушно, заслонивши лице рукою і прикусивши губи, немов би на силу здержував ся від чогось.

Настала довга, томляча перерва.

Відтак консуль важко зітхнув:

— І я замикаю завтра склеп, пане Гавґеруд! Зараз по обіді побачите і на моїх дверах судові печатки!

Він встав і приступив до вікна. Там задержав ся перед спущеною заслоною обернувшись плечима до комнати. Відтак запнув ґузики і поволи приступив до Гавґеруда.

— Я хотів з початку жити з вами дружно, але то було неможливе, ви мали такий злий намір! Пізнїйше здавало ся менї, немов би до мого дому закрав ся гриб; видавало ся, що ви хочете підкопати мене, не так аби скріпити своє щастє, як радше, аби знищити моє.

Засьміяв ся гірко і говорив дальше:

— Я не міг инакше робити; менї здавало ся, що мушу вам показати конець борби. І ось ми оба лежимо. І чого ви так робили, чоловіче!

— Ах, всї хочемо жити — відповів Гавґеруд пригноблений....

— Так, певне, що того всї хочемо. Але ви забуваєте на одно. Забули ви і найчастїйше забувають всї вам подібні. Перед вами стояв цілий сьвіт отвором, ви могли закладати склеп, де вам хотїло ся; але ви від початку мали на гадці взяти мій склеп, забрати моє місце. А я сидів тут з більшим правом як ви. Мій дїд заложив інтерес, мій отець розширив его, а менї видавало ся, що нігде на цілім сьвітї не міг би я бути лиш тут. Аж ви мусїли сюди завандрувати і старати ся знищити мене. А ви навіть не знали, що починаєте. Колиб ви були перед тим мене попросили показати вам мої книжки, то я був би вам позволив заглянути до них і ви, як раз ви, що так бояли ся, уділяти непевним людям кредит, як раз — кажу — були би взяли ся за голову на вид тих тисячів, які треба було кождого року малими сумами по десять і двайцять корон вписувати на рахунок страт. Малі претенсиї до робітників і инших бідних людий треба просто вичеркнути. Але як то може бути, коли ми не заробимо на наших товарах, аби взяти з заробку з одної сторони і покрити страти на другій? Може бути, що й двох було би тут вийшло на своє, але може й нї. На кождий спосіб ви старали ся, аби нас обох знищити!

Антін Гавґерунд сидів і дивив ся непорушно в землю. Відтак підвів поволи голову і почав несьміло:

— Може би я ще міг мій інтерес урятувати — нинї не жадають таких великих процентів — а на вашу поруку, як раз на вашу, хоч ви самі банкрот, я певне дістану гроші, а відтак — відтак могли би ми спільно вести інтерес!

— О, нї, пане Гавґеруд — відповів консуль Бех, усьміхаючи ся сумно — з того вже нїчо не буде. Я радше о що иншого постараю ся. Волію попросити помочи у моїх приятелів і признаєте самі, що то буде цілком справедливо, коли така стара фірма як моя найде підпору — за мно-ж промавляють „лагодячі обставини". — Так, дальше не маю вам нїчо ска-

трі ведуть ся бездоганно і морально. Ся оригінальна ґазета подає ріжні відомости з господарства рільного, ремесла, історії, літератури і т. п. Вязні охотно зрікають ся части свого зарібку, щоби набути ґазету.

— **Помер** у Львові о. Йосиф Губицкий, греко-кат. парох в Биличи горішнім, в 37-ім році житя а 11-тім съвященьства.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Північно німецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. З днем 1 мая 1899 входить в житє додаток І до тарифи часть ІІ, зшиток 1.

Всхідно-північно-західний австрийский звязок зелїзничий. З днем 1 мая 1899 входить в житє додаток І до тарифи часть ІІ зшиток 1.

Рух товаровий поміж Буковиною, Галичиною а Францією. З днем 1 мая 1899 входить в житє додаток ІІ до обовязуючої від 1 січня 1895 тарифи виїмкової для перевозу наведених в тійже артикулів яко посилок звичайних в цїловозових поборах.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** прибуло в місяцї марті с. р. 4.002 важних поліс на суму 2,337.946 зр. обезпеченої вартости з премією 19.373 зр. 04 кр. Разом в І. кварталї сего року видано 9.975 важних поліс на суму 6,349.763 зр. з премією 49.718 зр. 32 кр.; попередного року за той сам час було 7936 важних поліс на 5,374.301 зр. вартости з премією 41.029 зр. 42 кр.

Шкід в марті с. р. було 43 случаїв; разом отже від 1 січня до кінця марта було 79 шкід, з котрих 74 вже виплачено, 1 шкода находить ся в лїквидациї а виплату 4 відшкодовань в сумі 733 зр. 21 кр. па разї з причин празних здержано.

Сума всїх шкід тих разом з коштами лїквідациї виносить brutto 24.546 зр. 43 кр., а по потраченю части реасекурованої лишає ся на власний рахунок 12.321 зр. 39 кр.

Фонд резервовий з днем 28 марта 1899 виносить 99.418 зр. 76 кр.

На житє обезпечило ся в І. кварталї через „Днїстер“ в Товаристві краківскім 17 осіб на суму 17.900 зр. капіталу, а 7 осіб на суму 14.000 зр. капіталу подало свої обезпеченя до Товариства краківского з поминенем посередництва „Днїстра“, оставляючи „Днїстрови“ тілько інкасоване премій.

Звертаємо увагу наших членів, що „Днїстер“ посідає головну аґенцию Товар. взаїмн. обезп. в Кракові для обезпечень житєвих, власне в тій цїли, щоби наші члени заключали свої обезпеченя житєві тілько через „Днїстер“, — тогди провізия від таких обезпечень іде в користь своєї інституциї. — З давнїйших обезпечень житєвих заплатило через „Днїстер“ свої премії в марті 117 осіб в сумі 1780 зр. 12 кр.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові**, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць март 1899.

І. Стан довжний:

	Кор. сот.
1. Уділи членів . . .	57.257 20
2. Фонд резервовий . . .	3.775 30
3. Специяльна резерва . .	318 47
4. Стан вкладок з кінцем марта від 723 вкладників . .	557.764 43
5. Сальдо прц. (побраних) . .	14.780 80
6. Зиск з року попередного . .	5.681 89
7. Непіднята дивіденда за р. 1897.	555 44
8. Кошти спору . . .	99 63
9. На рахунок біжучий . .	46 62
Сума .	640.279 78

ІІ. Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Позички уділені:		
а) стан на поч. місяця	491.708·02	
б) уділено в марті	40.355·—	
разом	532.063·02	
в) сплачено в марті	21.340·69	
Стан з кінцем марта		510.722 33
2. Готівка в касї з д. 31/3 1899		9.134 73
3. Цїнні папери фонду резервов.		3.397 —
4. Цїнні папери инші . .		40.785 —
5. В щадници почтовій (оборот чековий)		24.040 12
6. В инших товарист. і банках .		12.508 10
7. На рах. біжучий ульоковано .		38.000 —
8. Сальдо коштів адміністрациї .		1.692 50
Сума .		640.279 78

Членів прибуло 56, убуло 24, оставало з кінцем марта 1899 1.457 членів з 1.499 деклярованими уділами в сумі 74.950 кор.

Вкладок щадничих в І. кварталї сего року вложило 319 сторон верх 211.770 кор. 31 сот., виняло 91 сторон в сумі 67.957 кор. 23 сот.

Стопа процентова від вкладок остає до 30 червня $4^{1}/_{2}$ прц. — від 1 липня с. р. буде від всїх вкладок 4 проц.

Звертаємо увагу інтересованих, що Товариство має в готівцї, вкладках банкових, цїнних паперах і инших плинних льокациях фонд 124.467 кр. 95 сот. до розпорядимости і готове кождої хвилї приступити до переведеня парцеляциї, більшої аренди і инших інтересів вимагаючих більшої готівки. Відповідні предложеня належить як найскорше подавати до дирекциї.

Телеґрами.

Відень 13 цьвітня. Pol. Corr. уповажнена рішучо заперечити, мовби то Архікн. Людвик Віктор в розмові з Діперром мав сказати, що він може заручити словом чести, що правительство нїмецке не мало нїяких зносин з Драйфусом.

Відень 13 цьвітня. Після W. Allg. Ztg. прийшло в Араді до великої бійки межи румуньскими рекрутами, що прибули з чорножовтими і румуньскими хоругвами а поліцією. Двох рекрутів зранено.

Лїнц 13 цьвітня. Послом до Ради державної з більшої посїлости на місце ґр. Фалькенгайна вибрано гр. Тіркгайма.

Льондон 13 цьвітня. На анґлійско-американьский відділ зложений в 105 людий підсїли люди Матаафи і напали на него, та убили команданта відділу і двох Американцїв. Тїла убити знайдено опісля з відрізаними головами.

Курс львівский.

Дня 13 цьвітня 1899.	платять зр. кр.	жадають зр. кр.
І. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	378·—	388·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	200·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	290·—	294·—
Акциї гарбарнї Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	258·—	265·—
ІІ. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96·50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов. . . .	110·20	110·90
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$%	100·00	100·70
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краєв.	—.—	—·—
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·50	98·20
„ „ 4% льос. в 41 лїт.	97·50	98.20
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	95·90	96·60
ІІІ. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·10	98·80
Облїґи ком. Банку кр. 4% ІІ ем.	102·50	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·20	97·90
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·30	95·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	26·60	28·—
Міста Станиславова	53·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	20·30	21·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	11·25	12·—
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	28·—	—·—
Базиліка (Курс віденьский)	7·—	7·30
Joszif (Курс віденьский)	3·70	4·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·63	5·73
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок нїмецких	58·80	59·15
Доляр америк.	2·40	2·50

Надіслане.

зати, пане Гавґерунд — говорив тихим голосом — може то було добре з моєї сторони, що я попросив вас на розмову, коли не мав вам нїчого иншого сказати; але я не міг инакше поступити; правду кажучи я був того погляду, що ви мали право насамперед довідати ся, що я збанкротував.

Подав єму руку і дивив ся хвилю на него. Відтак зітхнув знов і сказав:

— Нї, нї, між нами не може бути нїколи нїчого спільного. Боже, які то люди ріжні! Я розумію добре, що ви могли зробити менї таке предложенє, що я мусів би его відкинути, хоч би був в найбільшій нуждї.

— Сумне різдво буде, як ви добре сказали, пане консуле — відозвав ся Гавґеруд відходячи. Его голос звучав неприродно і пригноблено.

— Так для нас обох! — відповів консуль і замкнув за ним осторожно двері.

Крізь вікно бачив він, як Гавґеруд повісивши голову ішов впоперек улицї. Его майже здивувало, щоби той, що знищив стару фірму, міг так виглядати і він не міг собі того пояснити, що той чоловік не з его стану, навіть не з того міста, але якийсь чужий заволока, чоловік котрий его властиво нїчого не обходив, зробив єму таку кривду.

Він вхопив ся обома руками за голову! Що щось такого могло стати ся! Від того можна було дійстно зійти з розуму!

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).